

„Tricio, někteří lidé, kteří si přečtou tuto kapitolu, budou také trpět kvůli partnerově nevěře. Možná budou právě v akutní fázi bolesti. Přečtou si tvoje slova a pomyslí si: ‚Vypadá to, jako by tím chtěla říci, že vlastně vůbec nevdá, že mě partner podvádí, protože jsme si to tak naplánovali. Ale mně to vadí. Zlobím se! Jsem v agónii!‘ Co bys jim na to odpověděla?“

„Když jsem byla uprostřed toho všeho,“ odpoví Tricia, „nevím, jestli by mě něco mohlo přesvědčit, že to není nejhorší a nejtragičtější věc na světě. Kdyby to byl film, byla by to tragédie – ale konec by byl zcela jistě transformační.“

Tricia svou poznámkou přesně vystihla to, co jsem viděl u svých klientů, kteří dokázali v životě překonat nejhorší problémy. Uprostřed strastiplného zážitku je důležité a nezbytné uznat, respektovat a vnímat bolest zúčastněného. Po několika letech mi pak ti, kdo měli odvahu promluvit, svěřili, jak zásadní roli hrál tento problém v jejich vývoji.

Tricia mě pak překvapila dalším sdělením: Bob jí jednou řekl, že si všichni tři naplánovali Bobův poměr s Claire již před narozením.

„Kdy ti to řekl?“ ptám se Tricii.

„V nemocniční posteli, pár dní před tím, než zemřel.“

„Jak došel k tomuto poznání?“

„Přešel, jak tomu říkal, na ‚druhou stranu‘. Když se vrátil, zářily mu oči a pověděl mi, že mu bylo řečeno, že si plánujeme život, že si píšeme scénář a plánujeme si překážky, jež musíme překonat, abychom se duchovně rozvíjeli, ale že můžeme reagovat podle své svobodné vůle.“

Zeptal jsem se Tricie, jestli by chtěla vzkázat ještě něco lidem, kteří se trápí nevěrou partnera.

„Vím, jak se tito lidé cítí. Celou dobu jsem si říkala – ta slova byla uklidňující – že to neudělal proto, že by mě nemiloval. Že příčinou je jen jeho slabost, ne to, že by mě nemiloval, ne to, že by mi chtěl ublížit, ne to, že by nebyl dobrý člověk. Uvědomte si, že jste stále táž osoba, kterou váš partner miluje, a že váš partner je stále ta stejná osoba, již milujete vy.“

Triciina regrese do minulého života

Chtěli jsme zjistit, jestli si Tricia, Bob a Claire skutečně naplánovali Bobův mimomanželský poměr již před narozením, proto jsme s Triciou začali regresí do minulého života. Provedl jsem Triciu obvyklými relaxačními kroky a pak po schodech do síně záznamů. Pomalu postupovala sálem, dokud ji nezaujaly určité dveře. Pobídl jsem ji, aby prošla dveřmi do minulého života, jenž se nachází za nimi.

„Jsi uvnitř, nebo venku?“ ptám se.

„Uvnitř. Je to prostorná kavárna s kulatými stoly,

židlemi a pultem. Za pultem jsou lidé. Je den. Oknem proniká dovnitř světlo. Jsem sama. Je tu plno a horko. Páchne tu cigaretový kouř.

Mám boty s vysokými podpatky. Jsou obyčejné, nijak zvlášť krásné. Mám na sobě nylonky, sukni – cítím lem – a hnědý dámský kabátek a jasně červenou halenku. Je to pěkné pracovní oblečení. Sukně ladí s kabátkem.

Mám nalakované nehty, náramek na pravé ruce a prstýnek na levé. Je to zlatý kroužek a vedle něj mám ještě jeden prstýnek s maličkým kamínkem, úplně maličkým.“

Požádám Triciu, aby si před sebou představila zrcadlo.

„Jaký odraz vidíš?“

„Jsem mladá žena, velmi atraktivní, s červenou rtěnkou.

Na hlavě mám klobouk. Mám tmavé vlnité vlasy po ramena a velmi světlou pleť. Jsem drobná a štíhlá.“

„Nyní nech zrcadlo zmizet,“ řeknu jemně. „Co právě teď děláš?“

„Prohlížím si stolky. Jsem nervózní, nešťastná, vyděšená.

Mám se tu s někým setkat. V pravé ruce mám kabelku. Otvírám ji a vytahuji kapesník. Tu a tam někdo projde za oknem. Na pultě leží noviny. Pomalu procházím kavárnou, zastavuji se a rozhlížím – jsem nervózní.

Je tu dělicí příčka, za ní sedí na vysoké židli dáma a o kousek dál popíjejí dva muži. Je tu ticho. Ke dveřím přichází nějaký muž.“

„Je to člověk, s nímž se tu máš setkat?“

„Ne.“

„Přijde vůbec ta osoba, s níž se máš setkat?“

Tricia tiše sedí a nechává scénu, aby se odvíjela dál.

„Ne.“

„Jaký máš pocit, že se tu ten člověk neukázal?“

„Hrozný!“ odpovídá s bolestí v hlase. „Cítím se zrazená, opuštěná, smutná. Velmi smutná.“

„Víš, s kým ses měla setkat?“

„S někým velmi důležitým.“ Začne plakat. „Je to můj manžel. Tímto způsobem mi chtěl říci, že pokud nepřijde, tak už se nevrátí. Teď už to vím. Už to vím. Jsem si tím jistá. Tolik jsem doufala, tolik.“

„Tricio, chci abys vnímala energii svého muže, jenž dnes nepřišel. Byl v onom životě tvým manželem někdo, koho znáš nebo jsi znala ve svém současném životě?“

„Ano,“ odpovídá třesoucím se hlasem. „Je to Bob.

Můj Bob.“ Začne vzlykat.

„Nech všechny emoce vyplout na povrch, slzy ti očistí a zahojí duši,“ navrhuji.

Dopřávám Tricie chvíli, aby se v klidu vyplakala. Jakmile se trochu uklidní, pobídnu ji k další scéně z onoho minulého života.

„Je tu chodník, stromy – krásné, skoro jako v parku,“ popisuje, nyní už vesele. „Je krásný den, kráčím s pocitem štěstí, dýchám čerstvý vzduch. Přede mnou jede malý kluk na kole. Mávám mu, znám ho, je to moje

dítě.“

Ptám se, jestli ví, zda otcem dítěte je stejný muž, který nepřišel do kavárny.

„Není to stejný muž,“ odpovídá s jistotou. „Je to úplně jiný pocit.“ Lidé při regresi často cítí určité skutečnosti z minulého života. Je to podobné vědění, jako když jsme mimo tělo a jsme doma na druhé straně.

„Jsem mladá a zdravá,“ pokračuje Tricia. „Myslím, že je mi asi třicet. Jsem vdaná za otce toho chlapce. Teď chlapce objímám. Pak opět nasedne na kolo a jede přede mnou. Po trávě běží pes. Míříme k velké budově z červených cihel před námi, asi je to kancelářská budova nebo škola. Jsem spokojená a velmi šťastná, šťastná, že můžu být se svým dítětem.

Vcházím do budovy, mám se zde setkat se svým manželem. Procházím dveřmi. Jsou to velké dvoukřídlé dveře s masivními pozlacenými madly. Na podlaze je lesklá dlažba. Chlapec nechává kolo venku a jde za mnou dovnitř. Držím ho za ruku. Procházíme halou. Je tu muž,“ nyní se Tricia radostně směje „můj manžel. Chlapec mu vběhne do náruče. Jsem velmi šťastná. Manžel mě chytí kolem pasu. Pak si oblékne sako. Opět procházíme halou a držíme se za ruce. Vyjdeme ze dveří a syn si bere kolo. Vracíme se po cestě, kudy jsme se synem přišli.“

„Tricio,“ říkám, „Věřme, že tví průvodci a duše tě k této scéně přivedli z určitého důvodu. Co potřebuješ vědět o této scéně, již jsi právě viděla?“

„Mám radost, je to požehnání. Stalo se mi něco špatného, ale překonala jsem to. Proto jsem tak šťastná.“

„Tou špatnou událostí myslíš to, že tě tvůj první manžel opustil?“

„Ano.“ Tricia opět začne plakat. „Tím jsem si jistá.“

„Je tu ještě něco, co si potřebuješ prožít znovu, nebo můžeme jít dál?“

„Můžeme jít dál.“

„Až napočítám do tří,“ nařídím Tricie, „tak se automaticky přenesete k další scéně či události v tomto minulém životě. *Jedna, dvě, tři!* Kde nyní jsi a co se tam děje?“

„Jsem docela stará, je mi nejmíň šedesát. Jsem doma v ložnici. Jsem sama. Jsem unavená a slabá. Je mi chladno, ale nezvládnou si přitáhnout přikrývku. Nemůžu se hýbat, mám zavřené oči.“

Ptám se Tricie, jestli si myslí, že je to poslední den života.

„Myslím, že ano.“

„Myslíš si, že ti tato scéna stačí, nebo je tu ještě něco, co si potřebuješ znovu prožít?“

„Myslím, že už jsem v tomto životě viděla všechno, co jsem potřebovala. Můžeme jít dál.“

„Až budeš chtít,“ říkám, „nech tento minulý život,

aby se uzavřel. Tvá duše přesně ví, co se děje, když život končí. Tvá duše ví, jak odejít z fyzického těla, až život skončí.

Právě jsi zemřela a nyní vystupuješ z fyzického těla. Už sis touto zkušeností prošla mnohokrát, necítíš fyzickou bolest ani to není nepříjemné. Až opustíš tělo, budeš se mnou moci i nadále mluvit a odpovídat mi na otázky, protože nyní jsi ve spojení se svým vnitřním, skutečným Já – se svou duší. Ucítíš, jak tvá mysl dosahuje až k nejvyšší úrovni bytí.

Teď tě uvedu do stavu rozšířeného vědomí, aby ses mohla přesunout na spirituální sféru, kde vládne vědění a láska. Přestože jsi teprve u vstupu do této nádherné říše, tvá duše se raduje, že je volná. Až pokročíme dál, všechno pro tebe bude známé, poněvadž tato mírumilovná sféra představuje vševědoucí uznání. Nyní chci tiše požádat tvého spirituálního průvodce, aby se objevil, až napočítám do tří. *Jedna, dvě, tři!* Popiš mi, jak vypadá nebo jak vnímáš svého průvodce.“

„Nádherné světlo,“ promluví Tricia s úžasem. „Žena – působí velmi žensky a lehce.“

„Požádej svou průvodkyni, aby ti řekla, jak se jmenuje, jak ji máš oslovovat.“

„Reeding.“

„Zeptej se Reeding, proč jsi viděla právě tento minulý život a čemu důležitému máš porozumět.“

Tricia mi pak převyprávěla rozhovor, jenž se odehrál v její mysli poté, co jsem ji vybídl, aby své průvodkyni položila několik otázek.

Reeding: „V onom životě jsi brala všechno moc vážně. Jakmile jsi toho nechala, našla jsi své štěstí.“

Tricia: „Jaký jsme s Bobem a Claire měli plán v současném životě? Proč jsme si to tak naplánovali?“

Reeding: „Měla jsi poznat a prožít bezpodmínečnou lásku.“

Tricia: „Ke komu jsem ji měla cítit?“

Reeding: „K Bobovi.“

Tricia: „Souhlasil Bob s rolí, již měl sehrát, aby mi poskytl příležitost poznat bezpodmínečnou lásku?“

Reeding: „Zcela určitě.“

Tricia: „Jak mi to jde – naučit se tuto lekci?“

Reeding: „Skvěle, ačkoliv se pořád bereš příliš vážně. Neboj se, že neuspěješ.“

Tricia: „Jsou i další důvody, proč jsem si naplánovala prožít Bobovu zradu?“

Reeding: „Odpuštění.“

Tricia: „V minulém životě, který jsem před chvílí viděla, jsem zemřela, aniž bych úplně odpustila svému prvnímu manželovi (Bobovi)?“

Reeding: „Ano.“

Tricia: „Co ještě můžu udělat, abych se v současném životě dostala do stavu naprostého odpuštění a bezpodmínečné

lásky.“

Reeding: „Přestaň vzdorovat tomu, kým skutečně jsi. Stále žárlíš, a to přináší pocit viny. Kvůli pocitu viny pak nemůžeš přijmout své skutečné Já, svou skutečnou podstatu.“

Tricia: „Jak se mohu zbavit žárlivosti a viny?“

Reeding: „Brala jsi to všechno příliš vážně. Bob tě měl naučit bezstarostnosti, tak se pouč. Přišla jsi sem na Zemi s hravým srdcem. Přišla sis sem hrát a být šťastná. Pak jsi uvěřila, že to nejsi ty. To je naučené chování.“

Tricia: „Jak se to můžu odnaučit?“

Reeding: „Vzpomeň si, jak si hrát. Vzpomeň si, jaká jsi byla jako dítě. Bob tě to přišel naučit. Je to učitel hravosti. Vzpomeň si, jak zábavné je si hrát.“

Tricia: „Chtěla bych vědět, jestli je Bob v pořádku, jestli je rád tam, kde je, jestli je šťastný. A jestli mě stále miluje, jako když byl zde na Zemi.“

Reeding: „Má se dobře a zbožňuje tě.“

Tricia: „Kdy se s ním opět uvidím? Dělán v současném životě správné věci, abych mohla být zase s ním?“

Reeding: „Bob chce, abys žila svůj život a užívala si, dokud jsi naživu. Zase se s ním setkáš. Budeš opět s ním. A ano, on po tom také touží.“

Potom mi Tricia sdělila, že už se od Reeding dozvěděla všechno, co potřebovala. Začal jsem ji tedy vyvádět z transu: „Žádáme o uvolnění a odstranění všech přísah a závazků vázaných na minulý život, který jsi právě viděla, jež ti už neslouží.“

„Tricio, ulož si do vědomé paměti všechno, co jsi viděla a prožila. Všechny myšlenky, pocity a poznatky, jež jsi dnes získala, ti budou k užitku a posílí tě v současném životě, vědomě i nevědomě. Nyní pocítíš příliv nové energie a uvědomíš si svůj životní záměr. Dovol tomuto poznání, aby se ti v klidu usadilo ve vědomé mysli.“